

Моторошна тиша

Фламбія потягнулась і примружила очі. Перші промені сонця визирнули з-за обрію на сході. Фіолетовий блиск ранку поволі витісняв блідо-блакитну ніч.

— Крато! — прошепотіла Фламбія.

Вона лежала з Крато валетом у гамаку в затишному вулкані. Цього разу вулканося ночувала у друга. Однак спалося їй не дуже добре. Спершу Крато до пізньої ночі розповідав їй анекдоти (і що пізніша година була, то несмішнішими вони ставали!). Потім дід Вулко почав уві сні співати. А тепер уже деякий час батьки Крато змагалися в хропінні.

Але це не єдина причина, чому Фламбія прокинулася й більше не могла заснути. Цього ранку

щось було не так.
Вулканося перевернулася
з боку на бік. Подивилася на стелю,
глянула на пальці своїх ніг. Пукнула рожевими
хмаринками-баранцями.

Урешті-решт не витримала й штурхнула друга.

— Прокидайся, Крато! Тут щось не те!

Вулканос тільки поплямкав губами й пере-
вернувся на інший бік.

— СНІДАНОК! —
прошипіла Фламбія.
Крато миттю сів
у гамаку. Маленький домашній
дракончик Смок, який спав
у вулканоса на голові, спантеличено закліпав.
Крато роззирнувся в пошуках їжі.
— Що? Де? Я голодний!
Фламбія похитала головою.
— А нема сніданку.
Малий вулканос розчаровано відкинувся
на подушку.

— Тоді нащо ти мене розбудила?

— Бо відбувається щось дивне, — прошепотіла Фламбія, широко розплющивши очі.

Крато нахмурився, глянув ліворуч, праворуч. Їйого батьки хропіли хором — та так голосно, що їхній гамак аж погойдувався в такт. Дід Вулко смоктав великий палець, усміхаючись уві сні. Ніби все гаразд.

Але Фламбія має рацію.

Щось було не так. І не у вулкані, а зовні, у долині Вулканосів.

— Ти теж це чуєш? — запитав Крато.

— Що? — Фламбія нашорошила вуха.

— Нічого!

Вулканося здивовано звела брови.

— Ти питаєш мене, чи я нічого не чую?

— Саме так. Там тиша. Моторошна тиша, — сказав Крато.

— Річка! — вигукнула Фламбія і вистрибнула з гамака. — Вона більше не клекаче!

Суцільний мотлох!

Крато з Фламбією піднялися жерлом вулкана.

Смок полетів уперед. Друзі пережили через край кратера, вдивляючись у долину.

— Смердючі пуки! — вилаявся Крато й ледь не випав з вулкана.

Фламбія шукала поглядом річку.

Зазвичай там унизу шуміли хвилі. Але зараз річкове русло було сухе.

— Де ж поділася вся вода?

— Може, хтось витягнув затичку, — припустив Крато.

— Або драконоварани все випили, — розмірковувала вголос Фламбія.

— У будь-якому разі посухи ж не було. Дуже дивно.

Погляд Крато сягнув аж Туманних пампасів, що на півночі межували з долиною Вулканосів.

— Що це там таке? Дивись, схоже, у річці лежить якась купа мотлоху!

— Вона загатила річку! Ось чому в нас більше немає води! — вигукнула Фламбія.

— Ходімо ближче, подивимось.

